

Žeravý kotúč slnka rozpálil svojimi lúčmi nekonečnú krajinu piesku, skál a stepnej trávy a nad týmto dielom sveta, ktorý ľudia pokrstili Afrika, sa rozoznali tisícky bubienkov a bubnov. No neboli to bubny! To dupali kopytá zebier, žiráf i mohutné slonie nohy. A nad tým všetkým vrieskali a pípali hlasy tisícľavého zboru. Nerozumeli by ste však ani slovo, to opice, papagáje a plameniaky víтали nový deň. Všetci sa náhlili, aby sa prvýkrát poklonili prvorodenému kráľovskému synovi.

Leví kráľ Mufasa, vládca slonov i mravcov, myší i hadov, stál na svojom tróne, na Levej skale, a očakával múdreho radcu. Starý pavián Rafiki bol poctený, že mu kráľ dnes zveril takú dôležitú úlohu. Bude to on, kto všetkým oznámi: „Toto je následník trónu, váš budúci panovník!“

Princ ležal pri mamičke a žmurkal na slniečko. Rafiki obradne rozlomil kokosový orech, namočil si konce prstov v mlieku a pomazal princovi čelo. Potom nabral hrst piesku, jemne pomazanie posypal a nežne vzal princa do náručia. „My, ktorí ťa budeme uctievať, ťa vítame medzi sebou. Patíš nám a tejto horúcej krajine a my patríme tebe.“

Potom zdvihol princa vysoko nad hlavu. „Kľaňajte sa! Toto je náš princ Simba!“

A všetci sa uklonili.

Kdeže! Všetci sa neklaňali. Na slávnosti chýbal princov strýko Scar. Aj on túžil po kráľovskej korune. Teraz, keď sa jeho bratovi, kráľovi Mufasovi, narodil syn, však bolo o nástupcovi na trón rozhodnuté.

„Scar, ide sem kráľ!“ oznámil mu kráľov sluha Zazu. „Rýchlo si vymysli výhovorku, prečo si sa ráno neobjavil na obrade. Kráľovi sa to určite nepáčilo!“

„Ja a Sarabi sme ťa čakali na slávnosti privítania Simbu,“ zahrnel Mufasa. „Ach, celkom som na tú udalosť zabudol!“ zvolal Scar a posmešne vystrúhal poklonu.

„Ako Simbov strýko si mal stáť v prvom rade,“ pripomenul mu Zazu. „Kým som nebol strýko, stál som ako prvý v rade tých, čo čakajú na trón. Teraz sa ale narodil môj usmrkaný synovec a poradie sa akosi zmenilo, však? Predbehlo ma holohlavé teliatko.“

„Scar, daj si pozor na ústa,“ zavrčal Mufasa. „Simba je tvoj budúci kráľ!“ „A vy si dajte pozor na mňa,“ zareval Scar. „Ešte som sa trónu nevzdal, braček!“

Žeravé slnečné dni sa striedali s čiernymi dňami búrok. Malý Simba rástol a z neviniatka sa stal leví chlapec so zvedavými očami a netrpezlivým srdcom. „Prišiel čas poučiť ho,“ riekol Mufasa a v horúce poludnie ho vyviedol na samý vrchol Levej skaly.

„Krajina, ktorú vidíš dole pod nami, je naše Levie kráľovstvo. A ty v ňom raz budeš vládnuť.“ „A kedy, ocko?“ „Až zapadne slnko môjho života.“

Simba sa rozhliadal po nekonečných pláňach a v diaľke zbadal tmavé hory. Mufasa dobre videl, kam sa pozerá. „Zem tieňov je za hranicami nášho kráľovstva. Tam nikdy nesmieš, Simba!“ „Ja som myslel, že my králi, môžeme všetko!“

„V našom svete má každý svoje miesto, svoje práva a svoje povinnosti. A to platí aj o kráľovi. Musíme načúvať rozumu a nevyvádzať hlúposti.“

„Nechajme svoje práva bokom,“ zachvel sa nad nimi vyplašený hlas. Zazu poskakoval vo vzduchu a koktal od vzrušenia. „Jednou z kráľových povinností je chrániť nás pred smradľavými hyenami. A tie k nám práve teraz vtrhli!“

„Zazu, odveď Simbu do bezpečia,“ nariadil Mufasa a veľkým skokom vyrazil k skalám, aby večne hladné hyeny rázne vykázal tam, odkiaľ prišli.

